

Theosoof zijn Nathalie Durand

Nathalie Durand studeert en werkt als vrijwilligster op het hoofdkantoor van de Franse afdeling van The Theosophical Society (Adyar) in Parijs.

Tijdens een symposium van de IERTA (l'Institut d'Étude et de Recherche pour la Théosophie Appliquée) hield zij deze lezing.

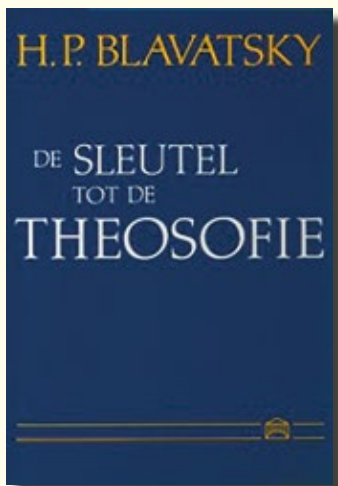
Vandaag wijden wij enige spreektijd aan de theosofische vereniging (TS). We kunnen ons afvragen of het simpele feit lid te zijn van de TS ook betekent dat wij theosoof zijn, want wat is 'theosoof zijn'? Laten we in algemene zin proberen enkele elementen van een antwoord aan te dragen.

Om te beginnen kunnen we een deel van de definitie uit het *Theosofisch Glossarium* van mevrouw H.P. Blavatsky (HPB) overnemen: *Theosofen: een naam die vele mystici zichzelf gegeven hebben in verscheidene tijden van de geschiedenis... Allen die ware liefde voor goddelijke Wijsheid en Waarheid koesteren hadden en hebben recht op die naam, meer dan zij die zich de benaming toegeëigend hebben, maar een leven leiden of daden stellen die tegengesteld zijn aan de beginselen van de theosofie* (bladzijde 450). Wij hebben hier een eerste element van een antwoord: theosoof zijn betekent een leven leiden en handelen in overeenstemming met de grondbeginselen van de theosofie. Laten we in herinnering brengen dat theosofie komt uit het Griekse 'Theos-sophia' wat 'goddelijke wijsheid' betekent. Theosoof zal dus hij zijn die de goddelijke wijsheid bestudeert en zijn daden in overeenstemming brengt met deze wijsheid.

Deze grondbeginselen zijn verbonden met de drie doeleinden van de TS:

- 1) het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur
- 2) het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdienst, wijsbegeerte en wetenschap
- 3) het onderzoeken van de onverklaarde wetten in de natuur en van de vermogens die in de mens latent aanwezig zijn.

Letterlijk genomen is hij die met deze drie doeleinden heeft ingestemd en streeft ernaar te leven, een theosoof. Dit kan betekenen dat het accepteren van deze drie doeleinden reeds een eerste stap is in de definitie van theosoof. Toch kunnen we nog verder gaan.

In de geschiedenis van de theosofie hebben grote theosofen – ik zal slechts enkelen noemen – ons de te volgen weg getoond. Allereerst mevrouw Blavatsky en kolonel Olcott, die de stichters zijn. In *De Sleutel tot de Theosofie* is geschreven: *De TS richt zich op dit unieke principe: de essentiële broederschap van alle mensen ... De geïnspireerde stichters maakten van broederschap de essentie van hun leer en de essentie van het leven ...* Zij zijn de voorlopers van een manier van leven met respect voor de natuurwetten, de antieke wijsheid. Vervolgens hebben Annie Besant en Charles Webster Leadbeater dit zelfde levensprincipe gevolgd. Zij hebben voor het zelfde doel gewerkt: de mensheid dienen. Zou theosoof zijn betekenen zich te richten op dit hoge ideaal dat bestaat uit het dienen van de mensheid? Verder kunnen we denken aan

allen die in het kielzog van deze wezens zijn voortgegaan en werken om dit ideaal levend te houden.

Ieder van hen heeft zijn leven gewijd aan de ontwikkeling van ons bewustzijn. Door hun daden en toewijding hebben zij het mogelijk gemaakt een deel van de sluier van onze onwetendheid, onze blindheid en onze conditionering op te lichten. Door hun onvermoeibare werkkraft, hun volharding, hun geloof in dit ideaal van de ontwikkeling van de mensheid, hebben zij ons - op hun manier - de sleutels aangereikt om onszelf beter te kennen en het leven dat ons omringt en waarin wij allen verenigd zijn, beter te begrijpen. Zij hebben hun eigen persoonlijkheid opgeofferd om zich ten dienste van de mensheid te stellen. Ze hebben de durf, de kracht en de moed gehad om met dit ideaal te leven. Hun levens kunnen als voorbeeld dienen.

Wat nu voor ons belangrijk is, is de vraag hoe we een theosoof kunnen zijn in ons huidige leven. Laten we een eenvoudig voorbeeld uit onze levenservaringen nemen. Er is een tijdstip waarop in ons bewustzijn helder en duidelijk essentiële, zo niet existentiële vragen opduiken, die zin geven aan ons leven en waarop we antwoorden nodig hebben. Allemaal hebben we ons vragen gesteld, heel vaak als gevolg van meer of minder pijnlijke gebeurtenissen, volgend op bijzondere gebeurtenissen (oorlog, ziekte, overlijden, geweld, enzovoort) die we op verschillende manieren hebben beleefd: met fysieke, emotionele, mentale pijn, of met alle drie tegelijk.

Heel vaak zijn wij na dergelijke gebeurtenissen geneigd om meer aandacht te schenken aan onze leerboeken, aan onze vrienden en aan allen die ons omringen, omdat wij antwoorden op onze ellende zoeken. Wij merken dat we behoefte hebben aan een ander soort 'voedsel'. Zo worden we ertoe gebracht de 'juiste persoon' op het juiste moment te ontmoeten.

Bij deze persoon komt men ertoe de pijnlijke momenten van dat moment te uiten en hem de vragen te stellen die onbeantwoord lijken: *Waarom overkomt mij dit? Wat heb ik gedaan dat ik zo moet lijden? Waarom is de wereld zo gewelddadig? Waarom*

is er geen vrede in deze wereld? De persoon stelt voor te helpen en begint over theosofie te spreken. Hij heeft welwillend, kalm en geduldig geluisterd en accepteert u, zonder te oordelen, zoals u bent in uw verdriet. Hij gaat deze behoefte om te begrijpen bij u wakker maken, door u enkele elementen van antwoorden te geven. Uw behoefte aan gerelateerde onderwerpen gaat langzamerhand vertienvoudigen. U hebt het idee enigszins bevrijd te zijn van die onderzoekingsdrang door een meer helder begrip dat over u komt. Tegelijkertijd voelt u in deze persoon, door zijn manier van naar u te kijken, met u te praten, door het gedrag dat hij vertoont, een zekere verlichting. Waarom heeft hij deze kalmte, deze sereniteit in zich terwijl we in de zelfde wereld leven? Hoe doet hij dit? Waarom blijft hij zo stabiel terwijl hij net als u en ik heen en weer wordt geslingerd door de onophoudelijke bewegingen van dit leven? Wat zijn dan de karakteristieken die een theosoof definiëren?

Om het idee even aan te tippen, herhaal ik de woorden van Annie Besant in *Het theosofisch leven: De houding van een theosoof zou die van een student in het leven moeten zijn*.

Zou de theosofiestudent heden ten dage hij zijn, die liefde uitstraalt, ongeacht de gebeurtenissen in dit leven, die probeert steeds vooruit te gaan, steeds verder in zijn onderzoekingen, die moeite doet zichzelf te leren kennen, die probeert het leven en zijn mysteries te begrijpen? Maar evenzo hij die de sleutels die hem zijn aangereikt door hen die hem zijn voorgegaan in praktijk brengt en een theosofisch leven leidt met kennis van het zelf. Hij leeft met een open geest en een welwillend hart voor iedereen. Tegelijkertijd verwerft hij, in de mate waarin hij vooruitgang boekt in zijn studie van de natuurwetten, iets meer onderscheidingsvermogen in het leven, een beter begrip van wat hem omringt en wie hij is. Dit vereist werken aan zichzelf, een observeren van zichzelf op ieder moment. De gemeenschappelijke eigenschap van iedere theosoof is de zoektocht naar waarheid. Een eeuwige student zijn, een toegewijde onderzoeker, bij wie het geloof en het vertrouwen in het leven in staat zal zijn hem te steunen tijdens zijn leven vol inspanningen. Noch de kritische houding, noch de loochening door de mensen die zijn pad kruisen, zullen hem ontmoedigen op zijn pad naar het door hem gekozen ideaal: de mensheid te hulp komen.

In ons dagelijks leven zullen we ernaar streven welwillend en altruïstisch te zijn, altijd klaar om te helpen, met wijsheid en onderscheidingsvermogen. Alle hindernissen die we zullen tegenkomen, alle inspanningen die we doen, zullen op één doel gericht zijn: het welzijn van allen. Dit houdt in dat we ons bewust zijn van onze verplichtingen en verantwoordelijkheden in het leven van alledag, allereerst ten opzichte van onszelf: respect hebben voor ons lichaam, wat de hygiëne van een correct leven inhoudt, autonoom zijn in het eigen leven, vervolgens ten opzichte van onze eigen familie, onze partner, onze kinderen, ons werk, respect hebben voor alle levensvormen, respect hebben voor onze aarde die ons ontvangt, respect hebben voor onze buurman die een andere mening over godsdienst en gedragingen heeft. Hoe meer we zullen studeren, hoe meer we naar onszelf kijken en aandacht schenken aan de wetten van de natuur, des te meer worden we ons bewust van onze verantwoordelijkheid ten opzichte van onze gedachten, woorden en daden in het alomvattende doel van de evolutie. Onze opdracht als theosoof is dit hoge ideaal

van eenheid in ons dagelijks leven in praktijk te brengen.

Theosoof zijn vraagt om dagelijks werk aan zichzelf, zichzelf observeren, zijn persoonlijkheid ten dienste stellen van deze eenheid, als een broeder of zuster zijn voor anderen, ten voordele van de mensheid. Dit moet beginnen in alle kleine daden van ons huidige leven, maar ook in onze gedachten en woorden. Onze opdracht is steeds voor anderen te werken, want wat we voor onze buurman doen, doen we ook voor onszelf. Tijdens onze ontwikkeling in dit leven, door onze studies en onze ervaringen zal het besef van deze eenheid stap voor stap in ons groeien, en ziedaar het beoogde doel van theosoof zijn: zichzelf verbeteren om de wereld te verbeteren, leven ten voordele van de mensheid, van de evolutie.

Om deze spreektijd te beëindigen: als wij vastbesloten zijn de ladder naar dit hoge theosofische ideaal te beklimmen en een theosofisch leven te leiden, weet dan dat op welke sport we ons ook bevinden, zij die ons zijn voorgedaan ons de hand reiken om ons verder omhoog te helpen.

Uit: *Le Lotus Bleu*, juni/juli 2016
Vertaling: S.C.

